

In Memoriam Zr Agnes

(zoals voorgelezen door Zr Bep van Grieken op de uitvaart op vrijdag 27 mei in de kapel van het Wereldhuis te Boxtel)

Zr Agnes is geboren in een gelovig hardwerkend Zaans arbeidersgezin met achttien kinderen, waarvan er vier kort na de geboorte overleden. Haar vader was meubelmaker en verbouwde groenten voor zijn gezin en de hele buurt. Ook was hij 's avonds vaak weg voor bestuursvergaderingen van allerlei r.k.-verenigingen. Moeder was huisvrouw, was graag gezien en hielp veel andere mensen. Na de lagere school en een jaar op de huishoudschool moest Agnes op 14-jarige leeftijd al voor het gezin en de huishouding zorgen, omdat haar moeder op 59-jarige leeftijd overleed, vlak voor de bevrijding in 1945. Ze vond het heel erg om te moeten stoppen met school en had graag verder willen leren.

Agnes wilde graag 'mensen helpen' en trad daarom al op 20-jarige leeftijd in 1950 in bij de Witte Zusters in Maarn en deed twee jaar later haar eerste Professie in klooster Sancta Monica in Esch. Ondanks een streng noviciaatstijd, zette ze toch door en was haar roeping sterk. Na het internationale vormingsjaar in Algiers, vertrok ze eind 1953 vanuit Antwerpen. met de boot naar Belgisch Congo. Ze kreeg haar nominatie voor Bunia op het noviciaat van de Afrikaanse zusters en gaf hen 9 jaar naai- en kookles. Ook vond ze het heerlijk om voor grote groepen te koken en alles zelf te uit te proberen: kaasmaken, slachten, worstmaken, broodbakken enz.

Hierna werd Agnes benoemd voor Albertville (het latere Kalemie), maar door ernstige ongeregelheden moest ze terug naar Nederland, het was er te gevaarlijk. Er waren rebellen actief en veel mensen, waaronder ook religieuzen, werden vermoord of sloegen op de vlucht. Dit was voor haar een

onrustige en traumatische periode, waar ze later nog steeds last van had.

In 1969 keerde ze terug naar haar geliefde Kalemie en werd daar 'maitresse de la maison' (verantwoordelijke voor de huishouding) en om met vrouwenclubs te werken. Ze was heel inventief en wist op creatieve wijze met allerlei lokale producten en ingrediënten om te gaan. Ook was ze dol op de kinderen in de buurt. Na drie jaar werd Agnes naar een missionarisschool in Kinama gezonden, vlak over de grens in Burundi waar veel Congolese vluchtelingen woonden, geen gemakkelijk werk vanwege de corruptie. Weer drie jaar later, in 1980 verhuisde ze terug naar de Congo, naar Moba. Hier heeft Zr Agnes veel sociaal werk met vrouwen gedaan, waarbij ze haar praktische talenten zoals tuinieren, koken, naaien, kinderverzorging en klussen goed kon gebruiken. In Nederland had ze hier inmiddels enkele aanvullende cursussen voor gedaan.

Na een vakantie in Esch, vertrok Agnes in 1987 vanuit Brussel weer richting Kalemie, waar ze ging werken met de vrouwen en meisjes op school en de naailessen verzorgde. Nadat ze zware tyfus en cerebrale malaria kreeg en lichamelijk veel moest inleveren, keerde ze in 1990 voorgoed terug naar Holland. Na wat omzwervingen langs de gemeenschappen op de Antoon der Kinderenlaan in Den Bosch, Huize Steenwijk in Vught en Sterksel, kreeg ze een baan als huishoudster op de pastorie in Haelen (Limburg). Dit heeft ze zeven jaar gedaan naar volle tevredenheid en uiteindelijk ging ze in 2001 met welverdiend pensioen.

Ze kreeg in 2002 een serviceflat in Driebergen. Na tien jaar vroeg de Congregatie haar om te verhuizen naar Boxtel, omdat ze alle zusters graag wilden centreren. Vanaf 2012 woonde ze in verzorgingshuis Molenweide, het latere Wereldhuis. Het was voor Agnes niet altijd gemakkelijk om in

een gemeenschap met andere zusters te wonen. Ze voelde zich dikwijls verongelukkig en vond het moeilijk om andere zusters toe te laten. Daarentegen waren er gelukkig wel anderen waar ze haar hart bij kon luchten en had ze een goede band met haar familie ('tantezeggers') en enkele vrienden. Als ze dan ook sprak over haar uitgebreide familie, alle neven en nichten, was het soms moeilijk om er tussen te komen.... Verder was ze dol op kaarten maken en kon ze heel lief en zorgzaam zijn op bepaalde momenten. Het overlijden van haar laatste broer Chris heeft haar veel verdriet gedaan.

Zuster Agnes kreeg uiteindelijk een agressieve vorm van lymfeklierkanker. Ze heeft het laatste jaar veel pijn gehad en we danken dan ook de Heer dat haar lijden voorbij is. Ze had ten volle gehoopt dat ze haar 70-jarige Jubileumfeest, samen met de twee andere jubilaressen, op 26 augustus 2022 nog had kunnen vieren binnen de Congregatie, maar helaas heeft dit niet zo mogen zijn. Wel heeft ze dit een maand geleden samen met haar familie en naasten gelukkig nog op een andere wijze kunnen vieren. Hier zijn we heel dankbaar voor. Dat zij nu moge rusten in de Eeuwige Vrede van de Heer bij haar ouders en broers en zussen. Lieve Agnes, rust zacht. Amen.